

10 Kč

Listopad 2019

ALEO

Časopis studentů GNA

ÚVODNÍ SLOVO

Téma tohoto čísla nebude těžké uhodnout - celý listopad se letos nese v duchu minulosti. Vzpomínky jsou nejaktuálnější záležitostí, pamětníci se stávají hrdiny (což si samozřejmě zaslouží) a v našem holubníku nás nádherná výzdoba vrací zpět v čase. Slovo svoboda bylo použito a definováno za poslední měsíc tolikrát, že z toho jde hlava kolem a nám čím dál víc dochází, jak zlé to tu před revolucí bylo. I Aleo se přidá k vlně médií překypující minulostí s listopadovým tématem: **nostalgie**.

Vím, že mnoho z vás bylo na demonstracích, koncertech a výstavách připomínajících toto téma a číst další články, tvrdící v podstatě to samé, se vám číst nechtějí. Proto nezoufejte, dočtete se i o spoustě dalších zajímavých tématech. Můžete se těšit třeba na článek o stávce našich profesorů, rozhovor s legendární kapelou Caketalk, vtipy Vojty Synáčka, rozhovor s reportérkou, jež v osmdesátém devátém studovala tady u nás, a mnoho dalšího.

Závěrem samozřejmě ještě zmíním náš email aleo.clanky@gmail.com, kam můžete posílat jakékoli nápady, články i konstruktivní kritiku. No a teď se můžete plně pohroužit do tohoto Alea, plného historie.

- za redakci časopisu: Johana Trejtnar, KA

OBSAH

- 2** ÚVOD
- 3** POZVÁNKA NA PLES
- 4** KAVÁRENSKÝ POVALEČ
- 7** STÁVKA
- 8** ROZHOVOR S VERONIKOU BEDNÁŘOVOU
- 11** REAL LIFE „THE PURGE“
- 12** KORZO NA NÁRODNÍ TŘÍDĚ A TŘICÍTKA VOLNOSTI NA KRKU
- 14** ŠVEJKOVY DĚTI
- 15** CO(?) CAKETALK
- 18** UŽ TO SPOLU TÁHNEM ROK
- 19** ALEOVÉ JUBILEUM
- 20** ZPĚT (V) ČAS(E)
- 22** OHLÉDNUTÍ ZA DEKÁDOU
- 23** UČITELSKÉ OKÉNKO
- 24** STUDENTSKÉ OKÉNKO
- 25** KRVAVÁ POVÍDKA II
- 26** FOTOKOUTEK
- 28** VZPOMÍNKA NA PRÁZDNINY
- 29** VTIPY
- 30** REDAKCE

POZVÁNKA NA PLES

Zkouším si šaty, které mi šije maminka, už asi počtvrté. Už nějak vypadají. To samé se dá říci o našem nacvičovaném půlnočním překvapení. Míň zmatku. To ale v hlavě nemám. Končí pro mě osmiletá kapitola života, přijdu o jistotu, kterou mi dává denní forma vzdělávání na Aleji, a přestanu vídat denně své spolužáky, kteří jsou bez pochyb nejbližšími kamarády, které mám. Říká se, že čas plyne jako voda, ale člověk si to vždy

uvědomí až po jeho uplynutí. Tak, co teď. Všichni tápeme, někdo méně, někdo více. Co chceme my? Změnu? Vše se stejně změní, tak proč ne radikálně. Co se od nás čeká? A brali jsme na to doteď vůbec ohled? Jak moc na tomhle vlastně záleží? Do čeho tedy investovat čas? A kdy si najdeme čas srovnat si tohle všechno v hlavě? Jako by celá tahle doba byla přechodná a měla nás připravovat na něco velkého. Přicházíme o jedno místo, kam jsme patřili, později možná i o více, pokud se nerozhodneme studovat či nestudovat v rodném městě a zůstat pod křídly rodičů, najednou nevíme, kde budeme a kde máme být. Teda, až na jednu výjimku. **6.12. v Lucerně.** A vy tam buďte taky. Protože (možná jen) v ten večer budeme mít pocit, že máme být přesně tam a nikde jinde, a to si nemůžete nechat ujít. A taky budu mít fajn šaty od maminky.

A pokračujte s námi i na Afterparty ve Stormu, nejlépe do ranních hodin, protože slušní lidé chodí přeci domů za světla.

- Krystýna Vinařová, OA

KAVÁRENSKÝ POVALEČ

Pražský svět kaváren má za sebou dlouhou historii. Sahá na počátek 18. století, kdy byla v Praze otevřena vůbec první kavárna **U zlatého hada** (1714). Otevřel si ji arménský obchodník Deodatus vedle Klementina (dnes se zde nachází stejnojmenná restaurace) a své znalosti o kávě si přivezl jak jinak než z Vídně, evropského centra kaváren. Nejen jeho, ale i jiné pražské kavárny čelily velké kritice ze stran pivnic a jejich štamgastů, kterým kavárny braly klientelu. Největší rozmach proto nastal až na přelomu 19. a 20. století. Začaly vznikat velkokavárny (cca 300 míst k sezení, celkem bylo takových kaváren v Praze svého času přes 60) jako je **Louvre** (1902), o kterém ses mohl dočíst více v dubnovém čísle Alea (berou tam stravenky), **Savoy** (1893) nebo **Slavia** (1884).

Nejen společnost, ale i kavárny se dělily podle své národnosti. Národní třídě (do r. 1919 Ferdinandova třída) vládli Češi a intelektuálové (**Adria, Dunaj, Louvre, Union, Národní kavárna, Slavia**), Příkopům Němci (**Continental, Lloyd**), konkrétněji německo-židovské společenství, které nemělo nic společného s antisemitismem provozovaným na Malé Straně, a na Václavák si chodili všichni společně zatančit (**Juliš, Boulevard** - ten liduprázdný prostor v pasáži U Stýblů cestou do Světozoru, **Passage, Astra**)

***Union** (1820) neboli Unionka byla kavárna přežívající všechny trendy. Navzdory svojí nepřehlednosti (objevit toalety byla prý cesta bludištěm) byla oblíbená u umělců, univerzitních profesorů a snad úplně všech ostatních - výčet významných osobností popíjejících zdejší kávu je téměř nekonečný. O demolici Braunerova domu se diskutovalo mnoho let, protestoval proti ní v roce 1923 i sám Karel Čapek, který Unionku zastával jakožto nejvýznamnější uměleckou kavárnu. Diskutovala se i památková hodnota samotné budovy. Ve čtyřicátých letech dům s kavárnou stejně padl, potřebný automobilový pruh byl přednější. RIP. Braunerův dům stával na rohu Národní a Na Perštýně (to velký skleněný cestou k **Zázemí**).*

*O **Národní kavárně** ses možná učil v rámci literatury. Byla hlavním sídlem Devětsilu (sice jenom rok ale co už). Před Národní kavárnou tu sídlila kavárna **Imperial**, ale po restauraci a změně majitele po vzniku první republiky došlo i ke změně jména. Jako do jedné z mála uvedených kaváren si sem můžeš zajít i dnes.*

Ne nadarmo řekl sám slavný pan architekt Le Corbusier, že propojením prvních pater domů na Václavském náměstí by vznikla jedna velká kavárna, kterou bys celé náměstí mohl obejít. Kavárny v prvním patře jsou pražským unikátem, ve Vídni pozorovat ruch ulice tou dobou z patra nemůžeš. U nás to šlo třeba z **Edisonu, Continentalu, Corsa, Metra, Juliše, Passage, Metropole, Urbanu, Luxoru** (dříve palác Avion se sídlem firmy Prago-Union, dnes Palác knih Luxor), **Fenixu** (palác Fénix) nebo **Kaiserovy kavárny** (dnes Footlocker Václavské náměstí)

***Edison** (1902) byla kavárna dole na Můstku, kde se tomu přezdívalo Zlatý kříž. Pyšnila se výhledem přes celé Václavské náměstí, sám Thomas Alva Edison ho v roce 1911 obdivoval. V 70. letech byla celá budova kvůli výstavbě metra srovnána se zemí a místo ní*

se činí budova ČKD s populárním fast fashion obchodem. Nezoufej, jiný Edison byl otevřen v Jindřišský, kavárna s barem i kinem:)

Corso (1898) první secesní dům Prahy, na jehož podobě se mimochodem podílel Viktor Oliva, jehož nejznámější obraz Piják Absintu visí ve **Slavii**. O třicet let později byl dům s kavárnou bohužel zbořen, dnes zde stojí palác Sevastopol s divadlem Broadway.

Lucerna (1905) v objektu Lucerny při jejím otevření samozřejmě nemohla chybět ani kavárna. Tou vůbec první byla **Jokohama** otevřená bratry Hloučovými, kteří propadli japonskému stylu.

Velký význam měly také hotelové kavárny, které se otvírali záhy po postavení hotelů. Jsou jimi **Evropa**, která byla spolu s Korunou (kavárna **U Špindlů**) oblíbenou destinací gayů, **Juliš** (1931), **Melantrich** (1912), **Ambassador** (1913) nebo **Zlatá Husa** (1912).

Všechny kavárny podléhaly kavárenské koncesi, která nedovolovala podávat nic jiného než kávu, čaj, čokoládu a studené pokrmy. Hrát se směly pouze povolené hry, mezi něž Poker rozhodně nepatřil. A odkud přišly mezinárodní názvy kaváren? V roce 1897 byla přijata Badeniho jazyková nařízení, která zrovnopravňovala češtinu s němčinou a kavárníci se proto rozhodli pro kosmopolitně znějící názvy.

Montmartre (1911) byla založena kabaretníkem Josefem Waltnerem, který z ní vytvořil místo pro pražské bohémy a spíše než kavárnu tedy noční lokál (chodila se tam před půlnocí), kde se kokain šňupal normálně na stole s kafem, což spojilo Čechy a Němce více než cokoli jiného.

Arco (1907), rivalka **Unionky**, ve které se do 1. sv. války scházela umělecká česko-německá společnost. Teď je z ní spíše než kavárna policejní jídelna, jak ji místní přezdívají.

Aschermannova kavárna - dnes tu je doslova **Lokál**.

Riviera na Masarykově nábřeží se stolky s výhledem na Vltavu a nápisem Host do domu, Bůh do domu, inspirovala Jiřího Wolкера k pojmenování své (stejnomené) básně.

Tůmovka (1891) oficiálně **Tůmova kavárna** byla místem setkání novinářů, kteří si odskočili z jednání soudu (hned vedle leží Městský soud) nebo z redakcí, kterých bylo v okolí několik

(třeba Rudé právo v Myslíkově). Možná proto nebo právě proto byla kavárna snad nejlepší zásobárnou novin v Praze.

Akademická kavárna byla ve Vodičkově, tam, kde je teď McDonald.

Malostranská kavárna dopadla po 133 letech asi tak, že od roku 2008 si tam dáš leda tak Starbucks (ten na Malostranském náměstí). Místo předních literárních osobností Prahy ji teď navštěvují přední zahraniční osobnosti při cestě do Prahy.

City je asi nejpostrádanější kavárnou Pařížské (dnes si tam nedáš kávu jinde než v **Nespressu**). Celý blok domů i s kavárnou shořel v posledních dnech druhé světové války, dneska tam je volné prostranství.

Znárodnění v roce 1948 bylo pro mnoho kaváren osudovým. Pracovní morálka byla kvůli povinné osmihodinové pracovní době dost nízká a některé kavárny to do roku 1989 nevydržely. Ty, které měly štěstí, se dočkaly obnovy či renovace, ale k úplnému obnovení kavárenské tradice nedošlo.

- Eliška Polejová, OA

STÁVKA

Ve středu 6.11. zůstala naše škola zavřená. Většina učitelů se připojila ke stávce vyhlášené Českomoravským odborovým svazem zaměstnanců školství. Stalo se tak po schůzce všech zaměstnanců, kterou iniciovala odborová organizace a na níž měli všichni možnost diskutovat o důvodech stávky a stávce samotné.

Rozhodnutí připojit se ke stávce nebylo samozřejmě jednomyslné, oficiálně vyhlášený důvod stávky („Zaručený nárůst platů“) totiž zdaleka nevyjadřuje to, co nás trápí. Problémy ve školství jsou dlouhodobé a hluboké a je nutno je řešit. Situaci neprospívá ani způsob prezentace problémů ve školství v médiích.

Jaké jsou tedy naše důvody? Cítíme dlouhodobé zklamání z vývoje ve školství. Současná vláda sice ve svém programovém prohlášení dává prioritu školství, nicméně ani v období, kdy se naší zemi ekonomicky dařilo a stát byl relativně bohatý, a mohli jsme si tedy dovolit systémové změny a restrukturalizaci výdajů rozpočtu, této možnosti nevyužila. Dlouhodobé podhodnocení sektoru vzdělávání v rámci státního rozpočtu je evidentní, podíl výdajů DPH na vzdělání v naší zemi činí 4%, zatímco v moderním rozpočtu, který má ambici, by měl činit minimálně 6%...

Velmi nás mrzí, že vláda nedrží veřejně dané slovo. Z původně přislíbeného navýšení platů učitelů o 15% sešlo a dochází k nedůstojnému dohadování o každé procento. Sliby se mají dodržovat...

Potýkáme se s nedostatkem učitelů a ostatních zaměstnanců. Úbytek je způsoben odchodem starší generace do důchodu a faktem, že se nedaří získávat kvalitní absolventy pedagogických fakult a dalších vysokých

škol se zaměřením na vzdělávání učitelů. Ti totiž do škol ani nenastoupí a vyberou si jiný, lépe ohodnocený obor.

Myslíme si, že prostřednictvím stávky se podařilo problémy více zviditelnit a dát najevo, že nám nejsou lhostejné, a poskytnout tak prostor k dalším jednáním.

*- Za stávkující učitele Yvetta Pospíšilová,
Lada Boháčová a Vladislava Hrdličková*

ROZHOVOR S VERONIKOU BEDNÁŘOVOU **Aneb Před třiceti lety jsme cítili, že to na našem gymnáziu zvládneme**

Popište atmosféru před rokem 1989 na Gymnáziu nad Alejí.

Druhá polovina 80. let přivála Nad Alej zajímavé generační uskupení studentů: od rodin napojených na disent přes děti z obyčejné „šedé zóny“, až třeba po studenty z rodin pohlavárů socialistické armády. Co dělají naši rodiče, jsme ovšem neřešili, a musím zpětně poděkovat většině kantorů Nad Alejí (ne všem), že se už před rokem 1989 soustředili jen a jen na nás a naše studijní výsledky. Podobně svobodomyšlný, individualistický a humánní přístup nebyl v době, kdy se ještě běžně kádrovalo, vůbec samozřejmý.

Jaká to byla doba?

Zmatená: některým profesorům jsme místo povinného „soudruhu profesore“ mohli už v letech před listopadem 1989 říkat „pane profesore, paní profesorko“, z čehož jsme měli radost a cítili se díky tomu dospělí. Některým ale ne. Byly tam i zážitky, které naznačovaly světlo na konci tunelu: jednou, ve třetáku, nám v hodině češtiny pustili z magnetofonu písničky z amerického muzikálu Vlasy, filmu o hippies zakázaného režiséra Miloše Formana; na ten den nikdy nezapomenu.

Jak vypadal na gymnáziu pátek 17. listopad 1989?

Někteří kamarádi se během vyučování domlouvali, že půjdou ten den na demonstraci. Já jsem pátek večer strávila na Moravě u prarodičů; do Prahy jsem se vrátila až v neděli 19. listopadu. Když si na svoje rozhodnutí sednout v pátek ve tři odpoledne na rychlík Praha-Kolín-Pardubice-Česká Třebová-Olomouc-Přerov vzpomenu, ani po 30 letech nelituju: těžce nemocný dědeček zemřel brzy po sametové revoluci, politickou změnu už bohužel nezažil. Mezi demonstrantkami ale byla - mezi mnoha jinými lidmi z Aleje - taky moje blízká kamarádka, tehdy šestnáctiletá Magdalena Vovsová, dnes Holá, skvělá holka ze třetáku. Vidáme se dodnes a její přímé svědectví z první linie demonstrace 17. listopadu si rozhodně přečtěte na webových stránkách Paměti národa; je to hodně silné čtení.

Jak byl v týdnu po sedmáctém narušen denní pořádek na gymnáziu?

Už v neděli 19. listopadu se konala schůzka studentů, takže v pondělí jsme přišli do školy připraveni stávkovat i demonstrovat. Některí o nastalé situaci v pondělí ráno ještě ani nevěděli, ale všichni jsme se shromáždili v naší oblíbené, různými pachy ozvláštěné školní jídelně. Neučilo se, na pomoc nám přijeli vysokoškolští studenti z pražské Filozofické fakulty, kteří se nám snažili předat informace - tehdy totiž, jak víte, neexistovaly ani mobily, ani internet a všechna média byla stále kontrolovaná cenzurou. Lidé z fildy nám vysvětlovali situaci, mluvili o výjezdech do celé republiky a o důležitosti pevného, pokojného řešení masakru na Národní třídě. Naslouchali jsme jim sice pozorně, ale na druhou stranu jsme cítili, že rozumu už máme dost a že to za naše gymnázium, jako nejstarší ročník, zvládneme.

Co jste dělali?

Půjčili si od rodičů co možná nejteplejší oblečení – byla příšerná zima a oblékání tehdy nebylo nic moc kvalitní, jak asi znáte z dobových fotek – a vydali se na demonstrace. Maminka jedné spolužačky plakala, ať nikam nechodíme, že to „bude jako v osmašedesátém, že nás rozmetají tanky“, ale my jsme jí nerozuměli, protože rok 1968, a hlavně trauma z něj, bylo pro nás zasuté kdesi v dávné minulosti, kdy jsme ještě nebyli na světě. Někteří z kamarádů ve třídě měli demonstrace na férovku „zakázané“, doma jim říkali „My už jsme to v roce 1968 zažili, uvidíš, jak s tebou potom

zametou,“ ale i takový strach nám byl cizí. Spolužáky, co jim to „doma nedovolili“ jsme – po válečné poradě v Restauraci u Holečků u obory Hvězda - s sebou na demonstraci jednoduše vzali. Bylo nám už sedmnáct, tak jaképak zakazování.

Fotografie 3.D z června roku 1989 před hlavním vchodem do gymnázia
Veronika je třetí ve druhé řadě zleva

Jak na revoluci reagovali učitelé?

Mezi pedagogy panoval určitě nesoulad: pár z nich přistupovalo k celé věci opatrně, raději nic neříkalo ani nekomentovalo, jiní nás podporovali otevřeně. Je to pochopitelné: v prvních dnech teprve praskaly ledy, nebylo nic jasného. Přestali jsme se sice učit, probíhaly dlouhé diskuse, ale byl to myslím jen jediný týden, ten od 19. listopadu 1989, kdy jsme se neučili. Pak se nám kantoři hned snažili přidat lehké úzkosti ve smyslu: „Jestli chcete odmaturovat, musíte se vrátit zpátky do lavic!“. Obava ze zameškání učiva však byla během sametové revoluce úplně mimo kategorie tehdejšího dění. Učení nám bylo naprosto jedno a už vůbec jsme nepřemýšleli o maturitě; ta byla v listopadu 1989 vzdálená několik světelných let.

Jak se po revoluci Alej změnila?

Kromě toho, že jsme už nemuseli maturovat z ruštiny, tak nijak zvlášť. To svědčí o kvalitě školy, nikoli o opaku. Alej se výrazně změnila až v první polovině 90. let, po našem odchodu. Tehdy byl - jako na jedné z prvních škol v Čechách - Nad Alejí zaveden dvojjazyčný anglický program, což se mně zdá úžasné. My jsme se angličtinu začali učit až po odchodu z gymplu; vy už nemusíte nic takhle „dohánět“. Mimochodem nástup na pražskou Filozofickou fakultu byl pro mě v září roku 1990 katastrofálním zklamáním; se zkostnatělostí FF UK jsem se, rozmazlená liberálností Aleje, vlastně nikdy nevyrovnala.

Jaká byla pozitiva a negativa toho, že jste byla právě v té době ve čtvrtáku?

V kategoriích „pozitivní“ nebo „negativní“ jsme vůbec nepřemýšleli. Co se kolem nás dělo, byl nečekaný zázrak, dar a příležitost. Úleva, radost a hlavně neuvěřitelné vzrušení, které lze v psaném rozhovoru jen těžko popsat. Ale záhy se objevila taky zodpovědnost za to, abychom si tu šanci nějak „nepokazili“. Dva kluci, naši spolužáci, se během revolučního týdne ve třídě - nám před očima - skoro porvali: jeden byl radikální antikomunista, druhý chtěl počkat „co tomu řekne komunistická strana“. Báli jsme se o oba. Vzpomínám si také, když se jedna kamarádka rozbředla před celou třídou ze strachu, že jejího tatínka komunistu „oběsí na sloupu“. Najednou jsme nevěděli, jak na její zhroucení reagovat, co jí říct. Utekla na záchod a dlouho se nevracela... Tehdy šla naše pocitová dospělost stranou a byli jsme rádi, že jsou k dispozici učitelé, se kterými můžeme leccos probrat. Dnes je sametová revoluce právem kritizována jako příliš sametová, málo radikální, ale pamatuju se, že jsme si věšení na sloupech jednoduše nepřáli; takoví jsme byli.

Je něco, co byste ráda vzkázala stávajícím studentům Aleje?

Dospíváte v hodně zranitelné době, nic není vyhráno. Dost možná si i vy si budete muset od rodičů půjčit teplý svetr a vyrazit na demonstraci. Dívejte se kolem sebe, sledujte dění ve světě, a zároveň si važte toho, že studujete - a taky kde studujete. Nechte se inspirovat kantory, byli a jsou fajn. Důkazem kontinuity budiž, že Nad Alejí dodnes učí náš třídní Miloslav Hrubeš (zdravím fyziku), Barbara Jirsová (během revoluce projevila dávku taktu i ženské „uklidňující“ energie), nebo Vratislav Hanzlík, díky jehož historkám „jak jsem prošel pěšky Izrael“ jsem strávila tři roky v USA, dva v Jižní Africe a mým druhým domovem je dneska Velká Británie. O té Izraeli nám určitě vyprávěl jen tak bokem, aby řeč nestála; říká se tomu imprinting, učení otiskem, a je to asi nejefektivnější metoda učení. A proto nepřeceňujte podtrhávání a vypisování z knížek, mějte oči otevřené a snažte se během let na gymplu přijít na to, co vás baví. Za tím si jděte hlava nehlava. Stejně jako za svobodou.

VERONIKA BEDNÁŘOVÁ

Po maturitě Nad Alejí vystudovala divadelní a filmovou vědu na FF UK a umělecký management na New York University v New Yorku v rámci Fulbrightova stipendia. Dnes je reportérkou časopisu Reflex. Na pražské pobočce americké NYU učí předmět

Travel Writing, psaní reportáží o cestování. Za své příspěvky z USA a JAR získala 4 hlavní novinářské ceny Ringier. Každoročně vede česko-anglický Festivalový deník na MFF Karlovy Vary. Pod názvem Má americká krása jí vyšly kniha i audiokniha reportáží o USA. Je vdaná a má dvě dcery, Anežku a Ellu.

fotografie a pozvánka na VI. velmi radostný maturitní ples GNA 14. prosince 1989

REAL-LIFE „THE PURGE“

To, že je Jižní Amerika trochu zmatek, všichni víme. I v „klidnějších“ zemích, jako je Uruguay, se v posledních měsících politická situace horší, už hlavně proto, že všechny země na sebe mají navzájem velký vliv. A na začátku minulého měsíce v Chile začaly protivládní protesty.

Už dlouhou dobu se v zemi děly věci, se kterými většina obyvatelstva nesouhlasila. Chile je jedna ze zemí s největšími sociálními rozdíly, školství je drahé, takže je v podstatě jen pro děti z bohatých rodin, stejně jako zdravotnictví, voda je často privatizovaná, minimální plat je pod úrovní chudoby a tak dále. Takže když vláda zvedla ceny za veřejnou dopravu, byla to pro Chilany poslední kapka. Zní to malicherně, ale pro spoustu rodin v tu chvíli znamenaly výdaje za dopravu přibližně třicet procent příjmu.

Nepokoje, které tam panují, jsou nejhorší od konce diktatury v roce 1990 a demonstrace jsou největší za celou historii státu. Prezident prohlásil

demonstranty za kriminálníky, vyhlásil výjimečný stav a zákaz nočního vycházení. Znamenalo to v podstatě, že jestli se ti něco stane v noci, je to tvoje chyba a nikdo to řešit nebude. To ale díky ještě větším protestům dlouho nevydrželo.

V těchto dnech se dění v Chile klidní, stav je vrácen do „normálu“, ale doopravdy je to spíš tak, že vláda jen slíbila změny a všechno „uklidila“, těsně předtím, než UN poslali misi pro zkontrolování stavu, jelikož byla porušována lidská práva.

Obyvatelé Chile utrpěli velké škody způsobené vládními silami. Minimálně dvacet mrtvých a 800 obvinění ze zneužití (mučení, znásilnění, bití). Bohužel ale ani strana demonstrantů není úplně nevinná. Způsobili nespočet požárů a rabování obchodů, nejen státních.

Vypadá to však, že i přes tohle všechno se ekonomická a sociální situace o moc nezlepší. Můžeme tedy jen doufat v reformy, šířit ověřené informace a zvyšovat povědomí po celém světě.

-Maja Kafková, Septima A

KORZO NA NÁRODNÍ TRÍDĚ A TRČÍTKA VOLNOSTI NA KRKU

V neděli 17. listopadu letošního roku tomu bylo právě 30. let od doby, kdy nám i sobě samotným naši tatínkové, maminky, babičky i dědečkové vybojovali svobodu – svobodu od režimu, který tu do té doby vládl a sužoval bytí našeho národa. Při této příležitosti se již celý týden před „sametovým“ víkendem pořádal Festival svobody, který byl zakončen velkými očekávanými oslavami a akcemi „Korzo národní“. A jak již název praví, vše se konalo na Národní třídě, která je právě pro Sametovou revoluci a samotný 17. listopad tak důležitá. I přesto že je Korzo národní pořádáno každoročně organizací Díky, že můžem! tento rok byla očekávání o poznání odlišnější. Kulatiny, které naše svoboda slavila, jsou přeci jen významnou událostí, a tudíž měl každý svou představu, jak by se slušelo toto datum poctít, a všechny právem zajímalo, jak to nakonec organizátoři pojmu. A tak jsem se v rámci vlastních přesvědčení a úcty k tomuto dni, a také i pro to mé milované Aleo a vás, na Korzo vydala.

Vyrazila jsem ještě před obědem, neboť již z minulých let vím, že pokud si Národní třídu chci nejdříve v klidu projít, nejde to jinak. Cestou jsem se stavila na Albertově zapálit svíčku a obhlédnout stánky, a už jsem letěla na „Národku“. Hned jak jsem přijela, zamotala jsem se do davu lidí, řítících se na stejné místo jako já. Takže jsem asi úplně jediná s nápadem „kdo dřív přijde, ten dřív mele“ nebyla. Po odpoutání se od davového šílenství jsem se utrhla na náměstí

Václava Havla, kde stál minimálně deset, ne-li více, různých edukačních stánků od Amnesty International až po Forum 2000. A musím podotknout, že právě Forum 2000 si získalo mou největší náklonnost, pokud ji již předtím nemělo na 100%, neboť koho by si nezískal svařák, kterému dvě usměvavé hostesky říkají „pravda a láska“, že?

Po prvotním nadchnutí jsem se tedy se svou horkou „pravdou a láskou“ vydala prozkoumat další části oslav. Když jsem se prodrala houfem lidí okolo prvního koncertního pódia, dostala jsem

se k informačnímu stánku, kde jsem si pořídila řádnou svíčku a stužku na kabát, a šla jsem dál za jedním jediným cílem – pamětní deska 17.11.1989. Musela jsem to stihnout rychle, dokud bylo fyzicky možné se k ní dostat a svíčku sám zapálit, neboť po obědě jako by se s lidmi jen roztrhl pytel. Pohled na plamínky osvětlenou desku a haldu květin ležících okolo možná trochu

nastiňoval možnou tragédii a pravděpodobný požár, avšak v onen okamžik bylo vše přehlédnuto. Srdce mi zaplesalo a dokázala bych se na tuto scénérii koukat snad věčně, avšak slzíci postarší dámy bylo nutné nechat zaujmout místo mě, aby si užily svou chvíli nostalgie, neboť pro ně byly vzpomínky očividně živější než budou kdy pro mě.

Dalších pár hodin jsem jen korzovala na Korzu, pila svou pravdu a užívala si atmosféry, která okolo vládla. I když mi někdy život a hlavně pohyb komplikovalo moře lidí, které se naskytovalo všude okolo, bylo krásné

vidět, že nám to stále není jedno. Ruch oslav Sametové revoluce byl prostě tak silný, až to bylo uklidňující. Ve chvíli, kdy se setmělo, však přišla ta pravá chvíle - celá Národní třída najednou ztichla, potemněla a na budovách podél ulice se na několika místech rozzářily obličejové pamětníků v rámci video mappingu. Tak silná atmosféra, tolik různých názorů a napětí bylo přesně to, co celý den Korzo postrádalo.

Po skončení projekce a zaslouženém potlesku však přišel na scénu těžší kalibr - Modlitba pro Martu v podání Anety Langerové. Takové ticho a klid tolika lidí a takovou sílu okamžiku jsem doposud nezažila a s hrdostí mohu říci, že slzička ukápla. Aneta nás všechny přenesla alespoň na tu malou chvíli tam, kde minulá generace doufaly, že po revoluci budeme. Ať už to pro každého z nás znamená cokoliv. Chaos Národní třídy 17. listopadu dostal konečně řád. A tímto má účast na Korzu národní 2019 skončila. Plná dojmů a nadšení jsem odjela domů, kde jsem ještě dlouho vstřebávala pohnutky, které ve mně 17. listopad 2019 zanechal.

A tak bych chtěla říci, že pokud jste na Korzu ani nikde jinde tento rok nebyli, jděte rok příští. Třicáté výročí je sice veliké a nikdo by ho propásnout neměl, avšak je asi tak stejně důležité jako každé jiné. Prosím vás, ať vám to tedy není jedno a jednou za čas si vzpomeňte na lidi, které tehdy svoboda stála příliš mnoho pro to, aby nás nemusela stát nic. Díky, že můžem.

- Nela Majerová, 4.A

ŠVEJKOVY DĚTI

V atmosféře listopadového oslavování třiceti let naší demokracie a svobody bych ráda pokračovala i tímto článkem. Mnozí z vás (doufám) byli buďto na demonstraci na Letné nebo 17. listopadu přišli na Národní třídu - v nejlepším případě oboje -, ale moje otázka je, co byl ten opravdový důvod, proč jste se zúčastnili?

V poslední době mi připadá, že lidé našeho věku pozapomínají jak na historii, tak i na svou státní příslušnost. Naše jediné spojení s moderními dějinami je poslední ročník, který je zredukován z důvodu maturit prakticky jen na polovinu a jen sem tam se doopravdy najde profesor dějepisu, který si uvědomuje důležitost témat nedávné historie. Jak máme být hrdí na to, co máme, pokud ani nevíme, odkud to pramení a co vše vedlo k tomu, že vůbec dnes já můžu psát a vy můžete číst tyto řádky. Důležitým a STÁLE aktuálním historickým událostem by měl být věnován minimálně jeden ucelený ročník.

A přestože třeba takového uvědomělého profesora máte, který s vámi prolítne například Habsburky a nechá si dost prostoru na Havla, bohužel jen málo studentů bude toto učivo pokládat za důležité. Často sama se sebou přemýšlím o tom, co nás jako stádo vede k adoraci světových mocností a opomíjení té naší malé ale krásné zemičky. Má na to doopravdy takový vliv to, jak jsme byli vychováni? Počínaje právě školní výukou dějin po vyrůstání ve stále nezapomenutém ovzduší komunistického režimu.

S vývojem technologií se vyvíjí i lidská psychika, to je v pořádku. To, čeho se ale já obávám, není kompletní zaslepení demagogickými informacemi vyskakujícími na nás ze VŠEHO, ale je to aktuální nastavení našich myslí. Hledat a vzhlížet se v něčem větším nebo i lepším

je jedním ze základních předpokladů naší motivace a vůle něco dokončit. Ale proč tedy si tak moc jdeme za něčím, co si naivně idealizujeme a zároveň zapomínáme na tu krásně nedokonalou realitu, kterou máme přímo před sebou?

Jak říká moje oblíbená česká pohádková postava, jsme malí ale šikovní. Jen si zkuste vybavit všechny ty převratné vynálezy, geniální herce naší historie, básníky a prozaiky, sportovce schopné konkurovat komukoliv, občanské demokratické iniciativy, ale i ty nejmenší spolky třeba jen nájemníků. Na vše zmíněné můžeme být hrdí, přestože to na první pohled není super atraktivní. Je to vše výsledkem velkého nadšení, potu a někdy i slz lidí, kteří by se nám, jak pohrdáme vlastním národem, ani nemohli podívat do očí. Jako by se zdálo, že se občas stydíme za vlastní kořeny.

Když mi někdo tvrdí, že důvod, proč by u nás podporoval rozmach komerčního amerického svátku, je globalizace, kterou miluje, je mi dosti smutno.

Z dějin už víme, jak dopadá přehnaná láska k jednomu národu. Tohle je o lásce k něčemu, na co bychom měli být po právu hrdi a měli s tím manipulovat tak, aby se za to další generace Čechů nemusely stydět.

Při přešlapování na demonstraci Milionu chviliek za demokracii a při poslechu hymny se to ve mně vždycky pohne. Možná jsme líní a apatičtí, ale dokážeme se semknout a vzdorovat. To je naše DNA.

-Žaneta Špánková, 4.A

Foto: @zanetky.momentky

CO(?) CAKETALK

Aneb Rozhovor s Caketalk

1. Předpokládám, že vás většina alejáků zná, ale mohli byste se přeci jen krátce představit?

Jsme pětičlenná alt-rocková kapela, momentálně složená ze studentů GNA (konkrétně oktáva/čtvrták a třeták).

2. Jak, kdy a proč vlastně skupina vznikla?

Vojta: S Fráňou jsme v kvartě zjistili, že ve škole je zkušebna a napadlo nás, že by bylo fakt dobrý, kdybychom měli kapelu. Pár měsíců jsme to táhli takhle ve dvou a pak jsme zjistili, že Honza Apolín umí zpívat a Smety se učí na kytaru. No a pak už to šlo samo. Takže skupina vznikla vlastně úplnou náhodou.

Fráňa: Vyloženě si pamatuju ten moment, kdy se mě Vojta zeptal, jestli s nim nechci zkusit založit kapelu. Tehdy jsme se spolu ani zas tak moc nebavili, ale představa kapely nás oba lákala. Pár měsíců jsme hráli jenom ve dvou a bavilo nás to, i když to moc nikam nevedlo. Ale když se k nám přidali Honza se Smetym tak se nám v hlavách začala rýsovat představa že bychom možná i mohli hrát někde před lidma. A poté co se tahle vize stala skutečností na 12. Alej music festu už jsme se nikdy neohlídli.

3. Víím, že jste jako skupina prošli spoustou sestav, jaké to bylo a přineslo to vaší tvorbě něco?

David: Ano, kvůli studování v zahraničí jsme měnili sestavu několikrát. Bylo to trochu zmatený, ale vždycky to fungovalo. Hlavním přínosem byly především zkušenosti, vyzkoušeli jsme si co nám sedí a co ne a zkrátka jsme se víc našli.

Vojta: Určitě to přineslo spoustu různých vlivů, každý zanechal svojí stopu v tvorbě.

Fráňa: Určitě. Měnit každý září sestavu sice bylo trochu chaotický, ale zvládli jsme to a každý nový člen nám o něco rozšířil obzory.

4. Napíšete někdy píseň o Tomášově pozadí?

Vojta: Nevylučujeme to úplně, ale spíš ne.

David: Ne.

Fráňa: Ano.

5. Kam se posunula vaše tvorba?

Vojta: Dobrá otázka...

David: Důležitější než kam je podle mě odkud. Když si vzpomenu na naše první pokusy (pro věrný fans například Lahváč), tak sice uvnitř těžce umírám, ale aspoň je vidět zlepšení od té doby. Můžeme jedinečně doufat, že do budoucna bude kvalita dál stoupat, a že vydáme content, který si rádi poslechneme i za pár let.

Tomáš: Kreativní proces myslím celkově zůstává takový, jaký vždycky byl, tedy v první řadě spontánní - písničky se vlastně pořád neubírají žádným zvlášť vyhrazeným směrem.

Aneta: Nevím tak úplně, jestli mám právo odpovídat na tuhle otázku, vzhledem k mému (prozatím) krátkému trvání v kapele, ale asi je to hodně individuální. Třeba i o tom, že stárneme,

posloucháme jinou hudbu, vyvíjení jednotlivce nějakým způsobem ovlivňuje to, kam se ta hudba posouvá celkově.

Fráňa: Naše prvotní pokusy o písničky se s naší současnou tvorbou upřímně nedají moc srovnávat. Všichni jsme se za posledních pár let nejen výrazně zlepšili na svoje nástroje, ale i se výrazně posunul náš hudební vkus a výsledkem jsou (aspoň teda doufám) znatelně lepší písničky.

6. Máte ambice to někam dotáhnout? (Bud' jako skupina nebo jako jednotlivec.)

Vojta: Určitě... Já třeba pod most.

David: Jako kapela určitě jo. Momentální cíl je hlavně hrát v ČR mimo Prahu a třeba se dostat zahraničí a potom uvidíme, kam povede naše cesta - snad hodně daleko.

Aneta: Jednoznačně jako kapela - a doufám, že snad daleko. Přece jenom, tvořit hudbu pro lidi, protože si ji doopravdy rádi poslechnou, to je poměrně zadostiučující.

Fráňa: HRAJEM V NĚMECKU!!!!

7. Kteří umělci vás inspirují při tvorbě?

Vojta: To je hodně široká otázka, každý má svoje oblíbené kapely, namátkou třeba At The Drive-In, Snarky Puppy, Enter Shikari, John Wolfhooker, Area 11... Je toho fakt hodně.

David:

Kytaristi: John Frusciante, Timothy Henson, Steve Vai, Florestan Durand, John Mayer, Mateus Asato, Lucas Mann, Ed Garcia, ...

Kapely: RHCP, Wage War, Novelists, Lynyrd Skynyrd, Landmvrks, Foo Fighters, Polyphia, .. + ty, za který se trochu stydím, jako třeba Paramore, Nickleback (ano, opravdu), Green day, ..

To jsou asi ty nejhlavnější, ale dalo by se toho napsat mnohem víc

Fráňa: Dream Theater, Porcupine Tree, Pineapple Thief, Soen, Opeth, Polyphia, Haken, Leprous, Steve Vai, Blackfield, Joe Satriani, Liquid Tension Experiment...

Aneta: Já se při tvorbě upřímně ráda vracím ke starším věcem, takže za mě třeba Aerosmith, Journey, z novodobějších například BØRNS...

- Dominik Šebela, OB

UŽ TO SPOLU TÁHNEM ROK

Rok se s rokem sešel a je tady listopadové Aleo 2019. Jak jsme to sem vůbec dotáhli?

Pamatuji si prázdniny minulého roku. Můj kamarád z Gymnázia Jana Nerudy vytvořil na své škole tzv. "tvarohový list". Byl to takový malý studentský časopis, který dost nepravidelně, ale s láskou, vydával. Přišlo mi to tak jednoduché a vzpomínala jsem na časy na nižším gymnáziu, kdy po škole pobíhali studenti a za 10 Kč horlivě prodávali čerstvě vytištěná Alea. Byly to dobré časy, Aleu se dařilo. Ale to už bylo před osmi lety... maturanti a šéfredaktoři toho roku odešli a měsíčníku se nikdo jiný neujal.

Za ta léta byly snahy Aleo obnovit, myslím, že jednou, či dvakrát, ale vždy neúspěšně. Vydal se jeden díl a pak konec. V naší moderní internetové době vznikla stránka *Alej Memes*, která krátkodobě prosperovala, ale nic není věčné. Říkala jsem si, že je škoda přijít o školní žurnalistiku. Rozhodla jsem se Aleo oživit, ale tentokrát doopravdy.

Obepsala jsem pár alejáků, o kterých vím, že rádi a dobře píšou, a v menším počtu jsme vytvořili první, provizorní listopadové Aleo. Mělo velikánský úspěch a to nám dalo motivaci pokračovat. Začali jsme na časopise pracovat každý měsíc, naverbovali jsme mnoho dalších pisálků a každý měsíc sehnali jiného a originálního grafika. Rozhodli jsme se mít každý měsíc nějaké téma sjednocující články a začali jsme zavádět pravidelné rubriky jako např. *Studentské okénko* a *Kavárenský povaleč*. Snažíme se vždy Aleo nějakým způsobem nově okořenit, ať už rozhovorem s profesory, článkem od absolventa, či článkem v angličtině.

Těší nás zpětná odezva a nové kontribuce od vás, čtenářů. Rádi se trénujeme v psaní a sdílíme své myšlenky a zájmy. Je obdivuhodné, že Aleo přežilo celý rok a každý měsíc se zlepšuje a zlepšuje. Náš tým roste a mé díky patří všem talentovaným redaktorům, ale i vám, za to že Aleo čtete a podporujete. Bez vás by to nešlo!

Díky moc, mám z toho všeho neskutečnou radost. Fakt.

- Thea Šebková, OB

ALEOVÉ JUBILEUM

Kdyby se mě před rokem někdo zeptal, co je to Aleo, nejspíš bych zakrčila rameny a tipla si něco drasticky se lišícího realitě, třeba že je to hudební skupina nebo náboženská sekta. Vůbec jsem netušila, že měla před lety Alej svůj vlastní časopis.

Když Aleo před rokem poprvé vyšlo, byla jsem nadšená. Zavázala jsem se, že si koupím každé vydání a přečtu si úplně všechny články. Thea a všichni ostatní redaktoři zobrazení na finální stránce se pro mě stali álejáckými celebritami.

Tak se stalo, že jsem v prosinci o velké přestávce mezi dvěma volejbalovými turnaji pobíhala po chodbách, hledajíc někoho se štosem Aleí v rukou. O druhé číslo jsem přece přijít nemohla. Nakonec jsem, celá šťastná, našla redaktorku, která mi časopis prodala a optala se mě, zda bych taky nechtěla něco napsat. Zarazilo mě to. Byla jsem přece v tercii, žádný můj článek se nemohl vyrovnat genialitě

těch, co psali tehdejší redaktoři, minimálně o čtyři roky starší. Nakonec jsme s kamarádkou přece jen stvořily kratičký článek o telefonech. Moje fotka se tak octla mezi redaktory, ke kterým jsem předtím vzhlížela a je sice cringe říkat že nebylo cesty nazpět, ale v mém případě mi to tak opravdu připadalo.

I přes pocit zoufalství, který mě občas přepadne večer před tiskem, kdy se mi chce Word z neznámých důvodů pomstít, jsem za něj, všechny redaktory, skvělého pana Horálka, který zvládne všechno, a za vás, naše čtenáře, nehorázně vděčná.

Za rok se z Alea stala jedna ze subjektivně nejlepších a nejkrásnějších věcí na našem gymnáziu. Když pozoruji, jak pozitivně nás podporují profesori, vedení i všichni studenti, ať už v den prodeje desetikačku najdou či ne, jsem na náš holubník fakt pyšná. Děkuju vám všem z celého svého srdíčka a doufám, že nám tady Aleo vydrží co nejdéle.

- Johana Trejtnar, KA

ZPĚT (V) ČAS(E)

Píše se rok 2011, je 20. listopadu a já poprvé vstupuji na půdu Gymnázia Nad Alejí, abych se, spolu se svými rodiči, rozhodl, jestli je právě tato škola to pravé místo pro kultivaci mého mladého, čerstvého a vědomostmi ještě zdaleka nepolíbeného mozku. Upřímně už nemám páru, co se mi v té době honilo hlavou, jen si matně vybavuji, že už tehdy jsem choval k Aleji určitější sympatie, než ke Kepleru, na který jsem se také hlásil.

Zamrazí mě, když si vzpomenu na seznamovák. Na to, jak jsme se první den školy sešli na lavičkách před bufetem. Někdo postával, někdo posedával, rodiče, děti, parta náhodných lidí, co byla vhozena do stejné třídy. Někdo někoho znal, někdo neznal nikoho. Pár spolužáků ze základek se spolu polohlasem bavilo, ale vesměs jsme po sobě všichni nervózně pokukovali a dost možná si říkali, co to vidíme za debilky.

Seznamovák nás, kupodivu, seznámil, ač jsme se ještě zdaleka neměli tak rádi, jako se máme teď. Občas jsme se porvali, pohrotili, počmárali si fialovou fixou bílé triko nebo každou hodinu sfoukávali zanámisedícím spolužákům jmenovky. I přesto jsme se rádi bavili...

Ať už spolu (kvůli naší hlučnosti a rušení v hodinách jsme byli učitelským sborem, tímto zdravím, jedna z nejneoblíbenějších, možná nejneoblíbenější třída vůbec), nebo hraním fotbálků. Ty dřív stávaly před kabinetem výtvarky a jak si bezpochyby dovedete představit, hraním jsme strávili každou volnou přestávku, kdy jsme paceovali (spěchali pozn. red.), abychom tam byli první. To ovšem nelehce trávili nebozí výtvarkáři, co měli tu smůlu a náš nadšený povyk schytávali z první ruky. Odrazilo se to na dvou věcech. Ušních bubincích a žákovských. Řevem a poznámkami. Netrvalo však dlouho a jednoho krásného dne jsme ohnuli jednu z železných tyčí. Fotbálek zmizel a my se těšili, až dají učitelé věci do pořádku, abychom mohli v našich každodenních seancích pokračovat. Od té doby koluje po škole legenda, že fotbálek, jako nespočet dalších věcí, skončil v Alejácké Tajemné komnatě, kde ho stráží školník.

Sekunda, celkem prima rok. Přesto, že z bufetu a z míst u tělocvičen, kde se v současnosti nachází ušmudlané pítko, ze kterého zpravidla studenou vodu nenatočíte, zmizely dohromady 3 automaty na pití. Kam se asi poděly? Dobrou zprávou byl nástup nových primánů. Už jsme nebyli ty nejmladší pušky (zelenáči pozn. red.) a díky tomu jsme pocítili znatelný poskok v alejáckém potravinovém řetězci. Pozorovali jsme je u skříněk a cítili se vyspěle. Na lyžáku přišla první zlomená ruka, na angličáku první pusa.

V tercii se zrekonstruovalo druhé patro, čímž jsme přišli o umělecky velmi vyvedené dveře. Ty už se školníkovi ukořistit nepodařilo, a tak se jimi máte možnost pokochat při cestě po západním poschodí. Tento rok byl zároveň rokem našeho prvního vzájemného sblížení s béčákama. Nelze tvrdit, že bychom s nimi měli do společného zájezdu do Anglie vřelé vztahy, což se ovšem záhy změnilo. Největší měrou k tomu, řekl bych, přispěl dvoupatrový autobus, který řídili dva hovádi, co nejenže donutili zpívat do "autobusového rozhlasu" našeho nebohého, pozdě přišedšího spolužáka, ale dokonce nás nabádali k tomu, abychom jim obstarali alkohol. Nejlepší na tom každopádně bylo, že jediné patro, okupované učitelkami a lidmi, dělajícím se v autobuse špatně, bylo to spodní. Větší zbytek z nás měla hlídat silně pofiderní kamera. Naštěstí pro nás, neúspěšně. Absenci kvalitního kamerového systému tak nahrazovaly velmi časté návštěvy našich paních profesorek, zjevujících se vždy, když hlučnost a bordel překročil jisté meze. Ani to, ani třídní a ředitelské důtky, ať už za hluk, rozbitou sedačku či za to, že se pár z nás rozhodlo bez jakéhokoliv dozoru a vědomí dozorujících odjet do Londýna, nás však nezastavilo v utužování meziročnickových pout. Díky tomu jsme se z Anglie

vraceli s novými kamarády a notně zlepšenými ÁBéčkovými vztahy. Nutno podotknout také díky naší úžasné, nové třídní paní profesorce. Helence Cianci (pozn. red. čtete dle vlastního uvážení). Jo a abych nezapomněl, rok 0 posranýho se datuje právě letos.

I přesto všechno však stále nebyla situace uvnitř Áčka sluníčková. Naše třída se nepřestávala skládat z větších či menších skupinek, ne všichni museli každého a ač jsme se již téměř nervali, hroty se sem tam objevovaly. Definitivní zlom nastal právě v kvartě, na jejím samotném konci, kde jinde, než na Šanci! Šance se zaslouženě označuje za nejlepší školní zájezd celých 8 let, za jakýsi restart, druhý seznamovák, Šanci, znovu se po 4 letech vzájemného soužití poznat. Mochan a ukulele, noční posranej a čelovky, prankcall a rozbitá hlava, to všechno a mnohem víc si vybavím, při vzpomínce na zájezd. Bohužel musí spousta zůstat utajena. Jsme vázáni přísahou mlčenlivosti a přeci by nebyla zábava, vědět, do čeho jdete. Jen se nechte překvapit špinavci:)

V průběhu přechodu mezi nižším a vyšším ročníkem jsme mimojiné začali kalit. To se promítlo do našeho vztahu s prvákem, který jsme Nad Alejí neuvítali ničím jiným, než Seznamovací Akcičkou Na Ladronce. Účast byla hojná a pravděpodobně i to je jedním z důvodů, díky čemuž jsme náš okruh přátel rozšířili více méně o další třicítku lidí. V zimě přišel lyžák, pro změnu rakouský, kde přišly další ředitelské důtky a další skvělé zážitky. Jestli se dobře pamatuju, tentokrát si ruku nikdo nezlomil. Letošní nově příchozí jsou zároveň posledními, kteří pamatují umělecké krece na podlaze prvního patra a papírové osušky na záchodech.

Vodu v Sextě jsem bohužel, kvůli svému ročnímu pobytu v Německu, prošvihl. Na stále sexy, totálně promočenou septimu na vodě však vzpomínám s láskou. I když přšelo každý den a ke konci naší plavby už se oblečení řadilo jen na absolutně durch a vlhké, neváhali jsme si svépomocí opatřit nějaké suché kousky navíc. Prostěradla, peřiny, ubrus na stůl.. všechno bylo lepší než spát v mokrym spacáku. A věřte, že když začalo být ve studené, zářijové Vltavě člověku větší teplo, než v lodi, šlo o přežití. Sporták jsme zato děkovali bohu za přívětivější počasí a jak už název napovídá, užili jsme si sportu dosyta.

Sportákem tak naše třídní, školní zájezdy skončili a musím zamáčknot slzu, když si uvědomím, že žádný další už nebude. Letos, v Oktávě se tak soustředíme převážně na užití si posledního roku tady, v našem ústavu. Občas nás naleznete v Klubovně, Oáze či Nádražce, jak popijíme pitiva různých druhů, potkáváme se s našimi staršími kamarády, které už nepotkáváme na školních chodbách a vzpomínáme na našich společných 8 let.

Nás zato ještě na chodbách (když jsme zrovna náhodou ve škole) potkat můžete. Chodíme kolem bývalého bufetu a vzpomínáme na sekanou. V blízkosti informatiky zavzpomínáme na milovaného pana profesora Mochana, v blízkosti tělocvičny pana profesora Doubka. Kabinet matiky? Horálková. Kabinet výtvarky? Krňanská. A nejen na ně. Vzpomínáme na to, jak jsme na chodbě znali skoro každého. Děsíme se, když vidíme primány a ptáme se sami sebe, kdy jsme tak zestárlí. V průběhu let to totiž člověku nedojde. Říká se, že čas plyne jako voda, ale člověk si to vždy uvědomí až po jeho uplynutí.

Největší díl na úžasnosti těch osmi let má moje třída. Náš celý ročník. Upřímně, nevěřím, že byl kdy na škole tak vyfelenej (pozn. red. pohodovej) ročník, jako je ten náš. Ale možná si to říkaj maturanti každéj rok. A poselství tohohle nostalgickýho "Zpět v čase"? Buďte na sebe hodný. Pokud někoho nemusíte, radši si ho nevsímejte, pokud to nedokážete překousnout, ale nešířte zbytečně negativní vibes. Nestojí to za to. S lidmi, s kterými jste ve třídě, si ještě minimálně rok, pravděpodobněji pěknou řádku let ve školních lavicích pobudete. Pokud si to uvědomíte včas, užijete si to mnohem víc, věřte mi. Zpátky v čase se vrátit nelze, i když si každý z nás občas přeje, aby mohl vyslovit jednoduché kouzlo. Zpátky čase! A být zase na začátku.

- Eric Guanawan, OA

OHLÉDNUTÍ ZA DEKÁDOU

Za necelé dva měsíce skončí desetiletí, které bylo poznamenáno mnoha událostmi a osobnostmi. A přestože v průběhu těchto deseti let se mnohé změnilo, a proto nelze toto období ohraničit nijak jinak než časově, tak si myslím, že k tématu tohoto Alea sedí toto ohlédnutí, a proto bych rád vyzdvihl nejvlivnější jednotlivce a nejdůležitější dění či předměty.

Kendrick Lamar

Rap jako žánr je jistě nejvíce vlivným žánrem hudby desátých let. Můžeme to pozorovat na rapových prvcích napříč žánry hudebního průmyslu a kolaboracích s umělci, kteří by v minulosti na tento styl hudby vůbec nepomysleli.

Lamar je podle mého člověkem, který rap v těchto letech nejvíce posunul a dokázal to na skvělých deskách Good Kid Maad City nebo To Pimp A Butterfly. Svoje progresivní myšlení ukázal na mnoha prvcích své hudby, ať už to jsou perfektně zakomponované vzorky jazzu, chytré a uvědomělé texty nebo jen samotná schopnost rapovat, tak si Kendrick Lamar upevnil své postavení nejen mez legendami rapu, ale hudby 20. a 21. století.

Breaking Bad

Seriály jsou také jedním ze spojovacích znamení poslední dekády. Streamovací služby jako Netflix nebo HBO získaly velkou popularitu právě kvůli obsahu, který není rušen reklamami a můžete si tak pohodlně pustit celou sérii Vašeho oblíbeného pořadu. Breaking Bad má právě to, proč je tato forma tak poulární, čímž je například vývoj postav v průběhu všech sérií či postupné stavění příběhu, aby poté mohl vygradovat a přinést památné až kultovní momenty, scény nebo celé epizody.

Soundcloud

Internet je skvělá věc a přináší mnoho pozitiv a příležitostí, a to i pokud jste začínající hudebník, který si udělal studio ze skříně a dělá si instrumentály na programu, který byl předinstalovaný na Vašem počítači, protože právě služby jako Soundcloud ukáží na lidi, kteří mají talent v tvoření hudby, nebo aspoň talent na upoutání pozornosti. V těchto deseti letech potom přinesl lidstvu umělce jako Lil Pump, který je sice kontroverzní, ale co se týče upoutání pozornosti, tak velmi zdatná osoba.

Donald Trump

Pravděpodobně nejdiskutovanější postava uplynulých let, které se, ale nedá upřít skvělá práce s davovou manipulací, ovlivňováním veřejného mínění a šířením "fake news". Skvěle udělaná kampaň založená na trendu uzavírání se a šíření strachu nakonec udělala z Trumpa prezidenta USA a rozšířila svou ideologii do celého západního světa, kde se s ní různými způsoby vypořádávají jednotlivé státy. Negativním dopadem pro Trumpa je, že má jedno z nejnižších procent popularity mezi svými občany z prezidentů USA vůbec, protože tento fenomén není udržitelný a pak taky, protože Trump není politik.

Fidget spinner

Jako trend nebo hračka moc dlouho nevydržel, ale myslím, že je to trefný odraz celých těchto deseti let. Reprezentuje totiž roztržitost, zbrkllost, tendenci upínat se k něčemu stabilnímu, davový chaos při novinkách, rozpolcenost názorů a ukázkou toho, že typ vtípů, který nejvíce funguje je sarkasmus, protože pokud jste na fidget spinner nadávali a potom jste si ho ironicky koupili, tak jste byli za vtípálka, ale pokud jste si ho koupili jen tak, tak jste se společensky pohybovali na velmi tenkém ledě.

Bayern Mnichov okolo roku 2013

Závěrem bych ještě chtěl zmínit nejlepší fotbalový tým této dekády. Je jím podle mého Bayern Mnichov okolo roku 2013, který měl svým stylem hry absolutní nadvládu nad fotbalovou Evropou. Nejlepší gólman posledních let

byl jen jednou ze součástí týmu, který byl zároveň kostrou německé reprezentace, která vyhrála mistrovství světa v roce 2014 po jednom z nejšílenějších zápasů vůbec, když porazili domácí Brazilce 7:1.

- *Jáchymr Rainisch, XB*

UČITELSKÉ OKÉNKO

DAVID REYNOLDS

During one of our daily seemingly endless waits for lunch, I asked Mr. Reynolds, patiently keeping an eye on the mass of restless students, for a short interview.

The first of my three short questions was what his best memory from high school was. After a moment of thought, he answered that his happiest memories probably came from the breaks between lessons, during which children in England go outside and play. It's as if the kids who play football after school at Nad Alejí played between each lesson. In school Mr. Reynolds's favorite subject was history, so he has good memories of all the lessons. He specifically remembered a trip to World War One trenches, which, to teenage Mr. Reynolds, was immensely interesting.

The next question I asked was what was popular back when Mr. Reynolds was studying. He told me the names of two bands that were all the rage when he was a teenager, but that he didn't listen to himself, claiming to have enjoyed older music. The band *Take That* was extremely popular, particularly with the girls, whereas the boys preferred *Guns and Roses*.

My final question was if there was anything Mr. Reynolds's high school had that he wished Nad Alejí had too. He proclaimed that ours is a much better school than the one he had attended; therefore, this question would be hard to answer. Then he smiled and said that his answer would probably be quite controversial. At school, he and his classmates had to wear uniforms and never had to worry about what to wear. That would be quite nice. On the other hand, for him and his fellow teachers implementing a rule such as this would cause many unpleasanties. The poor teachers in Mr. Reynolds's day spent much of their time enforcing uniforms upon the children and they didn't even get to wear their own.

- *Johana Trejtnar, KA*

STUDENTSKÉ OKÉNKO

Čeho nejvíc litujete z vašeho dětství?

PETR KRYŠTOF, OA

To už si nepamatuji, jsem starý

KRYSTÝNA VINAŘOVÁ, OA

Ničeho

THEA ŠEBKOVÁ, OB

V dětství a obzvláště dospívání jsem udělala hodně věcí, který mi teď přijdou neskutečně hloupý, nesprávný nebo trapný, ale upřímně se snažím v životě ničeho nelitovat. Člověk by si měl uvědomit, že to byla chyba a ponaučit se z ní, ale litovat něčeho a utápět se ve starostech z minulosti je zbytečný. Jako jasný, všechny svoje "krindži" selfička a otřesnej styl oblékání (kombo neonově žlutýho trička a neonově růžovejch kalhot bylo top), hrůznej hudební vkus (omg miluju One Republic a Bruna Marse - bez urážky samozřejmě) a trapný mezilidský interakce (jako joo, budem si na fíbičku psát celou noc, ale ráno v autobuse se ani nepozdravíme), bych nejradši vzala zpět, ale díky tomu jsem teď taková, jaká jsem a můžu se tomu akorát zasmát.

2014 bylo krušný období

SEBASTIAN ČERNÝ, MB

Že jsem nejedl víc kuřecího s rejšou. Už jsem mohl být s posilováním o hodně dál.

TEREZA ODVÁRKOVÁ, MB

Lituju toho, že jsem si nepsala deník.

JOHANA TREJTNAR, KA

Z mého dětství nemám moc klasicky trapných momentů, které by se se smíchem vyprávěly na rodinných sešlostech. Jedinou mou lítostí je, jak podlézavě a přehnaně snaživě jsem se chovala a ani jsem si to přitom neuvědomovala. Zvláště ve škole. Klasické scenario bylo, že nás učitelka kárala, jak na chodbách nemáme řvát. Pokaždé se zeptala, aby dosvědčila ten fakt, že jsme opice, kdo za celou dobu na chodbách nepromluvil ani slůvko. Jedna ruka se pokaždé zvedla. Ta moje. Tohle svého chování fakt lituju a mermomocí se snažím už nebýt tou malou holčičkou se zdviženou ručkou.

ERIC GUNAWAN, OA

Mrzí mě, že jsem jako malej nedokázal ocenit svou dětskou bezstarostnost a nefiltrovanej přístup k čemukoliv.

ELIŠKA POLEJOVÁ, OA

Že jsem víc nemluvila s babčou a pak umřela a mně to fakt nebylo líto

KRVAVÁ POVÍDKA II

Aneb Césarova proměna

Ehm,

Jak to uvést,

no, tohle je vždy trapná chvíle, heh,

no tak jsem se zeptal v redaktorské skupině Alea na pár "divných" slov.

Tady máte

Všechny postavy a události v této povídce (příběhu) jsou smyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými postavami či událostmi je čistě náhodná.

Kdysi v dávných dobách (asi 2010) žil jeden chlapec nesoucí jméno César. Césarovi bylo v té době asi 12 let. César nesnášel Ceasarský salát, Pohany, Kelty a všechny události spojené s datem 15. března 44 př. n. l. Oproti tomu César miloval hru Minecraft. Ta nejnovější verze (Alpha v1.03) byla boží. Byly zrovna prázdniny, takže César hrál celé dny i noci. Jednou ráno za ním ale přišel jeho táta Jeremiáš. „Proč pořád hraješ tuto čtveratou hru, synu?“ tázal se. Na to César neměl slov. Jakto, že jeho milující otec Jeremiáš nevěděl, proč hraje Minecraft. Jeho vlastní otec, který věděl na jaký pokrm bude mít César chuť vždy oproti samotnému Césarovi 3 týdny dopředu. „Cožpak ty otče kuchařičku nevíš,“ odvětil César „jak je tato hra úžasná?“. No, Jeremiáš to sice nevěděl, ale jelikož byl hodný, tak nechal Césara dál hrát. A ještě k tomu mu připravil k svačině moc dobré pošušňání. Inu, César hrál a hrál až jednou ho napadlo co takhle zkusit, co se stane, když bude kopat přímo pod sebe. César nebyl jeden z těch nejpřemýšlivějších a tak se rozhodl kopat pod sebe se vším, co u sebe měl. Včetně diamantů. Tak kopal, kopal, kopal, až spadnul do lávy a společně se svou výzbrojí, jídlem a diamanty shořel. A kvůli tomu se naštvál a rozhodl se udělat něco, co dlouhou dobu opomíjel. Jít ven!

Slunce svítilo, ptáčci skřehotali a César se procházel po městském parku. Až narazil na partu asi tak 13-letých dětí na odrážedle. (Pozn. Ano, ač na jejich věk byly dost dětinské.) Prošel kolem nich jakoby nic, ale jeden z kluků si ho všiml. „Jaktože nemáš odrážedlo, šprte?“ Drze se tázal. César, ačkoliv uražen, si zachoval chladnou hlavu a odvětil: „Mám něco lepšího: MINECRAFT!“. „Minecraft je pro losery.“ Odvětila jakási šeredná dívka nadřazeným hlasem, poskakující na svém skákadle. César vytrhl této dívce skákadlo a začal ji s ním mlátit. Tato událost byla tragická a také krvavá, nicméně jejím výsledkem bylo to, že z Césara se stal nevyzpytatelný vrah. Jedním z vedlejších účinků ale bylo například i to, že pohřební službě Cofanifunebri se drasticky zvedly tržby, bílý zaběhlý pudl, který kolem této mely proběhl, se domů vrátil rudý a mokrý a jakási stará dáma přivolala policii, jelikož ji jakýsi bílý předmět letící ohromnou rychlostí rozbil monokl.

César zabíjel a zabíjel. Na vraždění používal spoustu metod, např.: někomu nasypal do čaje thalium a schoval berlínskou modř nebo po někom mrštil zakňaktel, násleně ho posypal drcenými vlašskými ořechy a cukrem, poté polil čokoládou a následovalo již jen to, že ho servíroval hladovým psům. (Nemusím doufám sdělovat, že je tím otrávil) Jednou ale přišel jeho konec. Psalo se datum 18. 3. 2012 a César seděl ve své skrýši, slavice svou 100. vraždu hraním Minecraftu. Náhle ale uslyšel za dveřmi šramocení. Lekl se, že je to policie a provedl rituální sebevraždu, kterou 5 minut předtím stihl vymyslet. Nakonec se ale ukázalo, že to byl jen jeho přítel Jožko, který mu na oslavu jeho 100. vraždy přinesl dort.

Ponaučení na konec: I když si myslíte, že si pro vás jde policie, může to být jen Jožko.

- *Damián Toman, SA*
FOTOKOUTEK

Poslední poslední
zvonění?

Intenzivní šarády na
intenzivním sportovním
kurzu

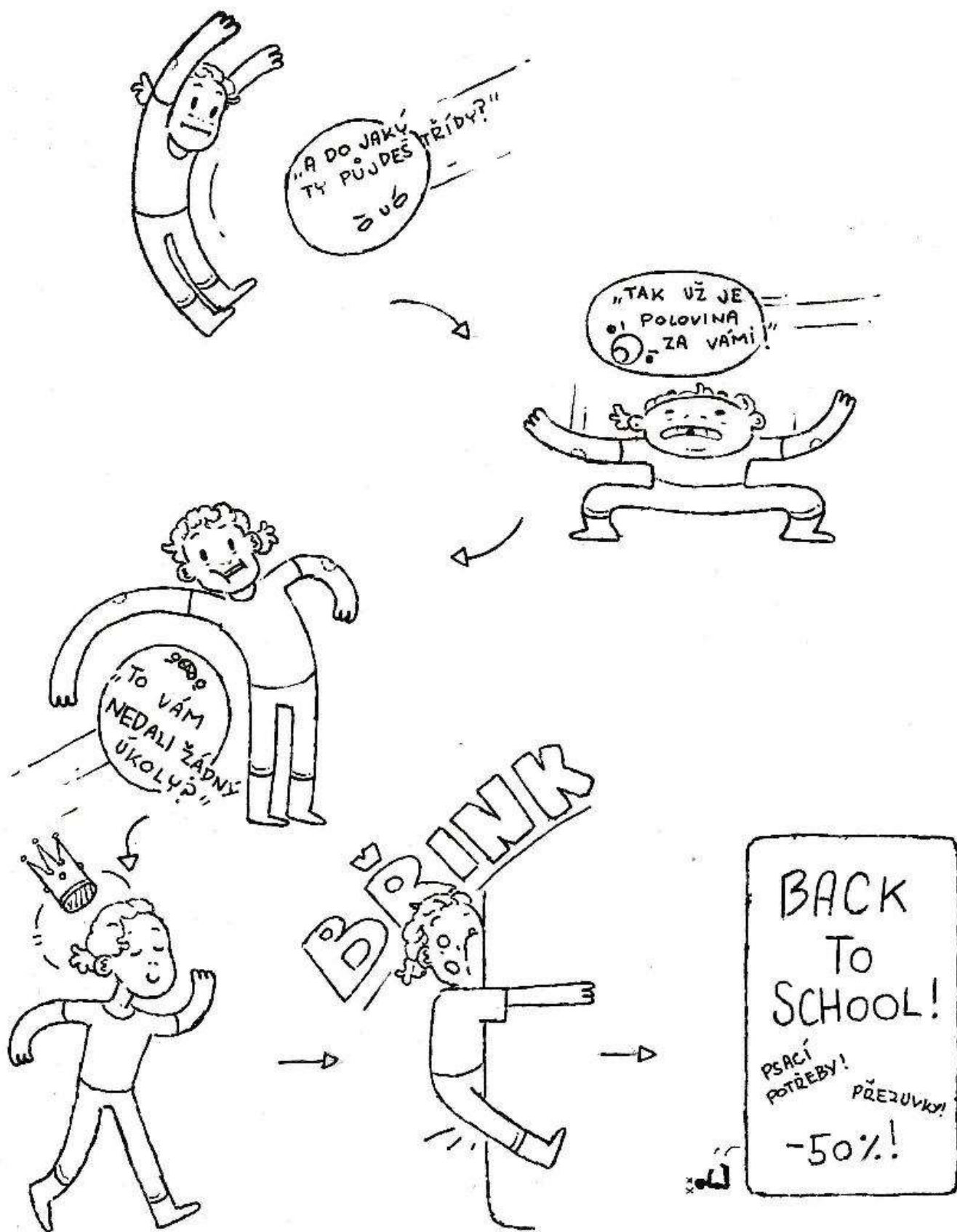
Všichni mají takovou a my jsme taky jenom lidi.

Další důvod proč přijít 6.12. do Lucerny (budou tam tihle krasavci)

- Kristýna Vinařová, OA
lg: @kristynavinarova

VZPOMÍNKA NA PRÁZDNINY

MAJDA ZÁKOROVÁ

VTIPY

Na které roky vzpomínají američtí rasisté jako na zlaté období?

Na otroky

Co se stalo před 30 lety a v neděli jsme si to připomněli?

Komunismüs

Jak se označují přitažliví chemici ženského pohlaví?

Chemicinky

Jak se říká vzpomínání na časy, kdy jste ještě neměli prázdnou peněženku?

Finanční obnostalgie.

Víte, že dřív jste měli v loterii větší šanci na výhru?

To už je ale minulos.

Co to je, když vám kámoš řekne: "Počkej na mě, jen se vymočím", ale trvá mu to už asi 250 let?

Dějepiss

U kterého velkého savce byste kupovali mléčné výrobky?

U máslna ...

A víte od koho másln shání suroviny na výrobu?

Od mlékoně

A do třetice všeho dobrého a (spíš) zlého. Kdo si u máslna vždycky koupí jenom tvaroh?

Jednotvarožec

Babičky nám občas vyprávějí, že za jejich mládí, kdy nebyly mobily apod., byl svět lepší.. Ale kam bychom se bez elektroniky dostali?

Elektronikam

Teď jsem si mimochodem vzpomněl na Kájínka. co myslíte, že budou dělat jeho děti za 20 let?

Podle mě půjdou seděti.

Všichni určitě rádi vzpínáme na loňské maturanty. Dovolte mi váš slovník obohatit o výrazy, které nikdo nikdy nepoužil, nepoužívá ani nepoužije, ale rád bych si na ně dal copyright:

Domaturita - "Je to doma! udělal jsem maturitu"

Komaturita - Když při ústní zkoušce upadnete do bezvědomí

Matur domácí - Ten vůl/kráva, co mě vyhodil/a od maturity

Matour de France - netřeba rozebírat

Honorable mentions bufeat bufet aneb alejaci přišli o svůj fet a bufet bez fetu je jenom "bů" aneb sekané vyskladane ve vyloze byly můj bufetiš aneb bufE.T. odesel domu... ale alespoň už třeba nebudeme bufat.

B u d e m e
s l
m u S e t
n a m a z a T
R o h l í k
d O m a

R.I.P.

- Vojtěch Synáček

REDAKCE

grafika titulní stránky: Magdalena Zákorová

Johana Trejtnar
šéfredaktorka

Thea Šebková
redaktorka

Eliška Polejová
redaktorka

Eric Guanawan
redaktor

Nela Majerová
redaktorka

Žaneta Špánková
redaktorka

Vojtěch Synáček
redaktor

Jáchym Rainisch
redaktor

Mája Kafková
redaktorka

Damián Toman
redaktor

ALEO